

ȘOCUL PREZENTULUI

Atmosfera era plăcută, relaxantă, la un mic-dejun cu prietenii. Abia se strânseseră toți, povesteau mai mult mormăind, încă se mai îndemnau să-și deschidă ochii, priveau cu faza scurtă afară la peisajul montan, numai bun de făcut niște fotografii, când sună telefonul unuia dintre meseni:

– Alo, bună dimineața. *Domnu* Spicu?

– Neața, doamna Narcisa. Ce faceți?

– Eu bine, mulțumesc de întrebare. V-am sunat să vă spun ceva neplăcut, să zic așa. E trist, este grav, adică vestea e că *domnu* Olteț, vecinul de la 4, l-am găsit mort lângă ușa apartamentului dumneavoastră.

Cunoscutul prezentator radio Johnny Spicu rămase țeapăn ca statuia lui Mihai Viteazu din centrul Capitalei, pentru 10 secunde, ca mai apoi să întrebe:

– Stați. Cum adică? Vecinul? Dar ce s-a întâmplat, doamna Narcisa?

– Mai multe nu știu. Am sunat și la 112 și am dat toate detaliile. A și sosit poliția de la circa noastră.

Mihaela Spicu, soția celui sunat, își apropiase deja urechea dreaptă de telefonul lui Johnny, ca un magnet de o rară performanță.

– Așa, bine ați făcut. Dar când, cum... își căuta cuvintele Johnny.

– De dimineață pe la 6 și câteva minute am ieșit din casă să îl scot pe Pufarină, îl știți, cățelul, la plimbare. Pufarină a

început să latre și apoi l-am văzut și eu pe vecinul Olteț. Stătea jos, lângă tocul ușii dumneavoastră, ca și cum a adormit. Eu am crezut că a băut azi-noapte și nu a mai reușit să urce. Uite că nu a mai reușit.

– Poate chiar e mort de beat, doamnă, zise Johnny.

– Dă pe speaker, că nu aud nimic, comandă nepoliticos nevastă-sa.

Spicu își rezervă dreptul prin lege să replice:

– *Te rog frumos* e preferabil în cazuri din acestea. Sau măcar *te rog*, dar zis frumos.

Ea se uită urât, iar soțul sublinie direct către ea:

– Pot să închid telefonul acum.

– Vreți să închideți, domnu Spicu? întrebă vecina.

– Nu. Și a venit poliția.

– Da și a început ancheta. E mort sigur. Pe sărmanul vecin l-au acoperit cu o folie mare argintie și nu mai are voie nimeni străin să intre în bloc. Eu nu l-am mai scos afară pe Pufarină, dar nici el nu mai voia. L-a recunoscut pe vecin chiar și așa. Pufarină credea că se joacă, sau a adormit, presupun eu.

Mihaela rămase cu furculița în mână ca la foto *Frozen*.

– Și poliția nu a întrebat de noi? se interesă el.

– Ba da. Le-am și dat numărul dumneavoastră. Sigur o să vă sune. Le-am și spus cine sunteți. Na, cu așa vecin de palier! Un polițist a cercetat ușa apartamentului vostru și a descoperit că yala este zgâriată, iar tocul lovit în mai multe părți.

– Incredibil! Dumnezeule mare! remarcă bine pătrunsă de spaimă Mihaela. Simt că înnebunesc!

Domnu Spicu reacționează pe interior, unde era aproape un vulcan în explozie, dar vorbește cu calm, ca și cum trebuie să discute la telefon cu președintele Trump, prin video-call:

-
- Acum unde sunteți? se interesă Johnny.
  - În casă și mă uit pe vizor.
  - Nu ați putea să mergeți și să spuneți unui polițist că sunt dispus să vorbesc la telefon?
  - Dacă vreți, mă duc.
  - Da, ne-ar fi de mare ajutor.
  - Bine. Merg și anunț.
  - Vă mulțumesc, doamna Narcisa.
- Cum închise mobilul, Mihaela porni:
- Olteț ăla e mort?
  - Da. Ce s-o fi întâmplat? glăsui Spicu.
  - Dar ce căuta la ușa noastră? întrebă ea, cu accent semi-hamletian.
- Comisarul Gabriel Voinescu auzi discuția, dar preferă să uite de anchete la ora aceea. În schimb, dori să știe dacă mâncarea adusă soției, Deliei, îi face bine.
- *Merge*. E foarte bun sucul de cătină.
- Delia Voinescu era însărcinată și amândoi se pregăteau sufletește pentru marele eveniment.
- Telefonul lui Spicu se auzi iar:
- Săru-mâna, cum este? se interesă el.
  - O să vă sune în câteva minute. Și am mai aflat ceva. Ușa apartamentului este închisă!
  - Închisă?
  - Da, și așa cum v-am mai spus, s-a umblat la tocul ușii. E zgâriat bine. Forțat.
  - Am înțeles.
  - O să închid, că o să sune poliția, preciză Narcisa.
  - Da. Mulțumesc mult că m-ați sunat.

Nici nu închise bine și Mihaela ceru verdictul:

– Ne-au spart casa?

– Nu se știe.

Atunci doamna Spicu, hotărâtă, se uită în stânga mesei, la comisar și-i spuse direct:

– Gabi, trebuie să ne ajuți!

– Se putea să avem noi trei zile libere? îi șopti Delia.

– Despre ce este vorba? întrebă Voinescu, având o cană de cafea cu lapte în mână, iar Johnny îi dădu informațiile pe care le știa. Apoi încercă un firav:

– Ce crezi că trebuie făcut?

– E încurcată de tot treaba. Voi va trebui să vă întoarceți acasă urgent, iar până atunci, poate cineva din rude să meargă și să vadă ce s-a întâmplat.

– Da, părinții mei, răspunse prompt Mihaela. La asta mă gândisem și eu. Acum îi sun.

La masă cam toți începură să se întrebe dacă pe la casele lor totul e bine, timp în care Mihaela își chemă la arme părinții. Maică-sa pensionară, tatăl încă la *baionetă*. Dar îl sună pe taică-su, pentru că maică-sa nu prea era de inițiativă. Prefera știrile non-stop și să gătească. Tot era ceva. Mâncarea excelentă! Pentru a avea efectul scontat, fata tatii porni cu viteză maximă anunțul către el:

– Tati, ajută-mă! Se pare că azi noapte hoții ne-au spart casa și, mai mult, cineva e mort la ușa noastră!

Vestea asta plină de bucurie ar fi doborât și un Doberman, dar tatăl Mihaelei semăna cu Florin Piersic în rolul lui Mărgelatu, așa că totu-i bine când te adresezi cui trebuie. Era tatăl puternic, dar știrea era și mai și. Abia trecu hopul și se

alarmă de cele auzite, ca și cum în fața lui erau chiar spărgătorii – nu de nuci.

– Cheile sunt la maică-ta, eu la serviciu, veni cu un *up-date* artistul poporului pe noul post de asistent.

– Trebuie să ajungi acum acasă la noi!

– O trebui, nu zic nu! Să văd cum fac!

– Te rog din suflet! Nici nu știm ce s-a întâmplat! continuă Mihaela știrile cu aceeași îndemânare de *News Alert*.

– Bine, te sun când sunt acolo.

– Mulțumesc din tot sufletul meu! își exprimă fata sentimentele ca într-o telenovelă slabă, care trecu cu greu granița succesului și peste ocean și de abia-abia ajunse și la noi.

Până să se căsătorească, Mihaela Spicu lucrase și ea la radio, precum Johnny, apoi schimbă macazul. Dar acum profită de situație și anunță mesenii:

– S-a rezolvat! Se duce tata! Dar ce e cu mortul?

La o așa întrebare, ospătarii de pe o rază de 2 metri amortiră și ar fi preferat să audă mai repede că totul a fost o sinistră glumă. Doar ștergarele din mâini adiau precum păpădiile în vântul de primăvară, ca în splendidul film *Sunetul muzicii*.

Atmosfera se cam schimbă, era plăcută și nu prea. Nevestele vesele din resortul *Jasmine*, aproape toate, luară telefoanele și cereau detalii legate de proprietățile lăsate în liniște și pace.

Numai Delia Voinescu își privi bărbatul cu înțeles, iar acesta răspunse constructiv:

– Teoretic la noi totul e bine.

– Teoretic.

– Dispui de alte informații?

De trei zile era o mare sărbătoare pentru grupul de prieteni venit la munte, pentru că se întâmplă imposibilul. Familiile Codrescu, Apostol și Pacea, alături de Voinescu și Spicu, își luară câteva zile libere să petreacă împreună într-o locație de vis, cu multe facilități și servicii deosebite. Nu, nu ieșiră din țară, deși prezentarea cam așa sună. De ducă.

Cine erau membrii grupului de studiu intensiv al relaxării? Prietenii din cercul apropiat al comisarului și al Deliei, cu care Voinescu se știa de ani de zile. Sigur fiecare mai avea amici și cunoscuți, dar aceasta era echipa fantastică, de buni prieteni, care se susțineau și ajutau. Rar lucru, mare realizare.

Cine se aștepta ca locuința unei vedete să fie prădată? De obicei așa gândește lumea: vedetele nu au probleme, doar zâmbesc la camerele foto și filmează, drept pentru care încasează sume babane. Ei, uite că mai încasează și probleme.

Mihaela apucă mobilul ca un bolovănel de aur abia descoperit și dădu pe speaker, pentru o și mai bună audiență:

– Da, tată! Cum e?

– Sunt în casă, M-a lăsat poliția, dar nu pare umblat.

– Nu? Ce bine! Prima veste bună pe ziua de azi!

– Nu! Ușa se vede că a fost forțată, ca și cum ar fi încercat cu levierul, dar am deschis cu cheile noastre, sub privirea polițiștilor.

– Și nu e nimic mișcat? În living, în dormitor?

– Nu. E ordine.

Actorul Iosif Codrescu replică:

– Sper că a intrat în apartamentul care trebuie.

– În dulapuri te-ai uitat? ceru lămuriri femeia din munți.

– Mă uit acum. Pare totul la locul lui. Cât mă pricep.

Johnny și soția aveau locurile lor secrete unde își ascundeau banii, bijuteriile și alte lucruri de valoare, dar acestea trebuiau verificate numai de către ei.

– Bine, tată, îți mulțumesc foarte mult. Ne-ai... liniștit.

– Aveți grijă de voi. Ne vedem curând! zise el și închise.

La convorbire au fost martori Johnny, Voinescu și Delia, fapt pentru care familia Spicu aștepta un nou verdict din partea comisarului:

– Numai voi veți ști dacă vi s-a umblat prin casă sau nu.

Cuplul Spicu se privi și din semnale luară decizia să facă rapid o vizită chiar acasă la ei.

– Poate hoții doar au încercat și au renunțat, concluzionă Mihaela.

– Ar fi cel mai bine. Dar ce s-a întâmplat cu domnul Olteț? Era așa cumsecade, completă Johnny, după care plecară să-și strângă bagajul.

La ora 15 și câteva minute, Gabriel Voinescu era în munți cu ceilalți, dar trilul telefonului său răsună peste valea însorită:

– Comisare, am fost jefuiți. Banii, toți banii, și erau ceva, o să îți spunem, bijuteriile și obiectele de valoare. Iar vecinul e mort. Suntem praf.

Glasul lui Spicu nu era vesel deloc, din contră, nu se putea duce în acel moment la emisiunea sa, *Mapamond în obiectiv*, nici măcar să învârtă de butoane.

– Îmi pare rău. Speram să fie o alarmă falsă, răspunse cel apelat.

Vocea Mihaelei se auzi din fundal, destul de prezentă și plânsă:

- Ajută-ne, că ăștia ne-au nenorocit! Ne-au lăsat lefteri!
- Te rog frumos, când poți să vii să ne ajuți, zise Spicu.

Comisarul-șef se gândi puțin, limpede, o privi pe Delia și zise:

- O să aruncăm o privire diseară. Dar trebuie făcute și niște formalități. V-a spus poliția: nu faceți curat, nu schimbați nimic în casă și în locul în care a fost găsit vecinul.

- Sigur și mulțumim mult. Când poți, mai vorbim.

Era sâmbătă și prietenii programară să se întorcă acasă a doua zi, după ora 14, însă date fiind circumstanțele, Voinescu și Delia stabiliră să revină în Capitală în seara aceea.

Cu puțin înainte de ora 22 în apartamentul lui Spicu intrară comisarul și Delia. Mihaela era terminată, plânsă toată, iar Johnny consternat:

- Nu am mai pățit niciodată una ca asta.
- Nici eu, preciză nevastă-sa.

Voinescu începu să inspecteze locația, însă Mihaela îl urma pe comisar peste tot, lucru care nu se făcea, de aceea, el preciză foarte clar:

- Aș vrea să văd singur despre ce este vorba și după aceea vorbim.
- Scuză-mă, defect profesional, zise ea.
- La mine e manieră obligatorie de lucru, informă *în treacăt* Voinescu.

Nervozitatea femeii era evidentă, așa că nevasta își făcu de lucru și îi oferi, în sfârșit, Deliei un ceai de rooibos.

Foarte ciudat. Tocul lovit, tăiat, dar ușa deschisă cu cheia. Nu am mai întâlnit. De ce asta? Cum de au intrat în bloc? Știau codul? Ușa era deschisă? Le-a deschis cineva? Sunt suspecti pe scara asta? Cine sunt vecinii lui Spicu? De unde știau hoții că pot acționa acum? Familia a fost urmărită? Cine era Olteț și cu ce se ocupa? strângea comisarul întrebări pentru o lună întreagă.

Aflat pe hol, deși ora era înaintată, Voinescu primi și vizita vecinei Narcisa, stimabila care anunță nenorocirea de dimineață, o femeie la 68 de ani, minionă, cu părul grizonat și fața ovală.

– Nu ați auzit nimic în timpul nopții?

– Nimic și eu am somnul foarte fin. Ăhă! Mă trezesc la orice zgomot, dar azi noapte nu mi-a atras atenția nimic.

– Aveți vecini noi în bloc?

– Nu. Aici la noi nu se intră așa ușor. Totuși.

– Reușesc să intre pe scară persoane dubioase? Tineri, adolescenți mai rebeli? Zgomotoși?

– Nu. E destul de liniște. Eu stau acasă și aud tot.

Comisarul reveni în living și dori să știe de la soții Spicu:

– Am o întrebare simplă, dar eficientă. Sigur ați închis ușa la plecare?

Mihaela se înfipse cu privirea în ochii mirați ai soțului, care echilibrat ca un calculator de ultimă performanță, răspunse:

– Ea a închis, eu cel puțin am încercat să mă asigur.

– Sigur? ceru lămuriri nevasta. Ai controlat bine?

– Sigur!

– Păi, uite că cică au intrat lejer! insistă aceeași doamnă.

– Asta rămâne să constate poliția.

– Da, dar... rămase pe linia ei Mihaela, însă comisarul interveni:

– Prea mult nu mai putem sta. La prima vedere, pare un jaf la cheie, comandat chiar, de cineva care vă știe cel puțin din vedere sau auzite, iar Olteț posibil să fie victimă colaterală. Din păcate a ajuns la ora nefastă.

– Adică au avut cheia! reveni nevasta la ideea ei.

– Teoretic, generic, aveau și ei chei. Însă nu neapărat cheia voastră. Unii au și alt tip de cheie, oferi câteva informații Voinescu.

Femeia se alarmă și mai tare:

– Asta înseamnă că oricine poate intra oriunde?

– Nu! sări categoric Spicu.

– Am vorbit cu colegii care au deschis ancheta și știți bine că sunteți pe lista primilor suspecți. Vă rog să nu faceți greutăți celor de la criminalistică, pentru că asta ar putea agrava situația.

– Sigur, comisare. Soția e doar speriată. O înțelegeți, explica Johnny.

– Noi ne retragem, anunță Voinescu și bucuroasă Delia se ridică din balansoar. Măine o să vă cheme la poliție.

– Dar eu o să fiu la școală, preciză Mihaela.

Bărbat-su, mai calculat, o înștiință:

– Le rezolvăm pe toate, e ok.

În mașină, Delia îi făcu iubitului un enunț referitor la vizită, puțin surprinsă de ce văzu:

– Nu pot decât să mă amuz.

– Ce bine de tine.

– Și hai să îți mai spun ceva. Știu cum nu vei dormi la noapte.

– E ceva ce nu cunoști tu?

Conferențiarul dr. Andrei Pacea, rămas încă la munte, înainte de-a stinge lumina în cameră, cu soția în dreapta dormind, se uita peste textul ce a doua zi trebuia să apară pe blogul său: *Șocul prezentului, noua viață de zi cu zi*.

„Filmele SF din anii '90 și 2000 devin azi realitate. Vom asista la niște schimbări structurale legate de viața omului în societate, în primul rând. Virtualul va avea un rol major, mult mai important decât a fost până acum. Practic digitalul va fi într-o proporție covârșitoare modul de viață. Vor apărea noi modalități de soluționare a problemelor și noi aplicații, multe dintre ele din ce în ce mai sofisticate și utile.

A nu se uita un lucru: sufletul omului nu poate exista real în virtual. Fără el și Creatorul nu pulsa nimic bun din ce este azi.

Șocul prezentului devine parte din noua viață de zi cu zi a fiecăruia. Următoarele domenii au avut parte de schimbări colosale și în continuare se vor adapta mileniului: alimentația, tehnologia, globalizarea, sistemele de comunicare, credințele și sistemele de gândire, revoluția financiară, managementul, industriile, rolul femeilor, relația cu copiii și drepturile adolescenților.

Un alt aspect care trebuie neapărat subliniat este acesta: timpul prezent va fi unul al testelor de tot felul. Multe idei care până acum existau doar în scenarii, vor trece la pasul doi, testarea. Aproape tot timpul, în situații de criză au existat experimente, unele deloc plăcute. Erau făcute în numele științei, dar ar putea fi catalogate simplu, din nefericire, în numele nebuniei, sau, mai precis, a prostiei fără margini. Păcat că au murit oameni.